

Ο ΜΑΡΑΦΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΡΑΒΙΔΕΣ

— Γάβ, γάβ, γάβ γάβ!

Ἐφώναζεν ὁ Μαραφέτης, καὶ ἐκινούσε τὰ αὐτιά του καὶ τὴν οὐράν του ἅμα εἶδεν ἐν κλεισμένον καλάθι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Καὶ τὸ ἐκύτταζεν ἀπ' ἑδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡσάν νὰ ἔλεγε:

— Τί νὰ ἔχη μέσα; νὰ εἶνε κανέν κομμάτι κρέας ὦμόν, μαλακὸν μαλακόν, ἀπ' ἐκεῖνο πού μ' ἀρέσει τόσο πολύ; νὰ εἶνε καμμιά κόττα μαδημένη, ἀπ' ἐκείνας πού βλέπω νὰ κρεμοῦν καμμιά φορὰ εἰς τὸ μαγειρεῖο ἕψηλά ἕψηλά διὰ νὰ μὴ τὰς φθάνω; νὰ εἶνε κανέν γλυκό, ἀπ' ἐκεῖνα πού μου δίδει καμμιά φορὰ ἡ κυρία μου καὶ γλυκαίνομαι τόσο πολύ πού γλείφω τὰ δάκτυλά μου;

Καὶ ἐπληρώσασε τὴν μύτην του καὶ τὸ αὐτίον του εἰς τὸ καλάθι.

— Αὐτὸ πού εἶνε μέσα κινεῖται, περιπατεῖ, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Μαραφέτης: λοιπὸν δὲν εἶνε κρέας, οὔτε κόττα, οὔτε γλυκό· διότι οὔτε τὸ σφαγμένο μοσχάρι, οὔτε ἡ μαδημένη κόττα οὔτε τὰ γλυκὰ περιπατοῦν, μὰ οὔτε ἀπὸ τὴν μυραδιά του νὰ μὴ τὸ νοιώθω; θὰ συναχώθηκα, φαίνεται, χθὲς βράδυ πού ἔκαμε ψύχρα καὶ μοῦκλεισε ἡ μύτη.

Καὶ σηκώνεται σοῦζα, καὶ μὲ τὸ πόδι του ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ τὸ σκέπασμα τοῦ καλάθου, συλλογιζόμενος τί δρεκτικὸν πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ πού θὰ φάγη, ἀλλὰ τί; τί εἶνε αὐτὰ ὅπου ἐβγαίνουν ἀπὸ τὸ καλάθι; εἶνε κάτι ζωντανά, κάτι ἄγρια πράγματα μὲ διπλᾶ κεφάλια, μὲ πολλὰ πόδια, μὲ θώρακα, μὲ οὐράν. Ὁ Μαραφέτης τὰ ἔχρειάστηκε· ἤτοιμάσθη νὰ τὸ στρίψη· ἀλλὰ, πρὶν προσθᾶσῃ νὰ κινηθῇ, τὰ ἄγρια αὐτὰ πράγματα

ἐχύθησαν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν δαγκάνουν. Καλὰ νὰ πάθῃς, λαιμαργε Μαραφέτη. — Γάβ, γάβ, γάβ γάβ· δηλαδή, ὦχ! τί πόνους, θὰ μοῦ κόψουν τὰ πόδιά μου αὐτὰ τὰ θηρία, βοήθεια, λυπηθήτε με! ὦχ! ἄχ! οὐχ! γάβ γάβ γάβ γάβ! φωνάζει ὁ φίλος.

Ἡ μαγεύρισσα ἀκούει τὰ σπαρακτικά γαυγίσματα τοῦ Μαραφέτη, τρέχει εἰς τὸ μαγευρεῖον, τραβᾷ τὰς καραβίδας ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν γλυτώνει. Ὁ Μαραφέτης ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγίνει διαφορετικός ἢ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μαγεύρισσαν διὰ τὸ καλὸν ποῦ τοῦ ἔκαμε, ἢ διότι ἡ τιμωρία τῶν καραβίδων τοῦ διώρθωσε τὴν λαιμαργίαν, ὅτι καὶ ἂν ἔχη τὸ καλάθι μέσα, εἴτε μοσχάρι, εἴτε κότταν, εἴτε γλυκὰ δὲν τὸ πειράζει.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

[Σ. τ. Δ. Ὁ κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς δούς ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἀρχὴν τῶν «Ἑλληνικῶν Παραμυθίων» του, συνώδεσε τὸ χειρόγραφον διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς:

«Κύριε Ἐκδότα,

Πρὸ τίνος εἶχον ἀποπειρᾶθ' ἢ συντάξεως μυθολογικῶν Παραμυθίων εἰς ἀνάγνωσκα τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἀλλ' αἱ ἀσχολίαι μου διέκοψαν τὸ ἔργον εὐθὺς μετὰ τὴν ἀρχὴν του. Ἄγνων ἂν θέλω ποτέ θυνῆθ' ἢ τὸ ἐξακολουθῆσω, σὰς πέμπω τὸ πρῶτον παραμῦθιον, ἵνα, ἂν τύχη τῆς ὑμετέρας ἐπιδοκιμασίας, εὐσεσήθητε καὶ δημοσιεύσητε αὐτὸ ὡς δείγμα καθ' ἕνα ἄλλος προσφορώτερος καὶ πλείονος χρόνου διαθέτων δύναται νὰ συνετέγη τοιοῦτα διηγήματα πρὸς ὀφελείαν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν παιδίων.

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ»

Ἐντοναρτυντες θερμῶς τὸν κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆν, διότι τόσοσιν συμπάθως πρὸς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ τόσοσιν ἀθορμῆτος ἐτίμησεν αὐτὴν διὰ τῆς συνεργασίας του, εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ συνεχίσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον ὅπως ἀποτελέσῃ καλλίστην σειράν μυθολογικῶν παραμυθίων, διδάσκων οὕτω καὶ τέμπων καὶ συγκινῶν τοὺς Ἑλληνοπαίδεις, ὡς ἐδίδαξε καὶ ἐτερεψε καὶ συνεκίνησε τοὺς πάτους καὶ τοὺς πατέρας αὐτῶν.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων

Πρὶν ἢ Κηρίσια γίνῃ πρωτεύουσα τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐπειτα ἐκθρονισθῆ ὑπὸ τοῦ Φαλήρου, ὅτε ἦτον εἰσέτι ἀπλοῦν ἀλλ' ὠραῖον χωρίον, ἔχον ὡς μόνον στόλισμα οὐχὶ πολυδόμους οἰκίας καὶ πολυτελεῖς συναστροφάς, ἀλλὰ τὸν πλάτανόν του, τὰ σόσια δένδρα του, τοὺς συμφύτους λόφους καὶ τὰς καταρρύτους κοιλάδας του, κατώκησεν ἐκεῖ, κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ὁ σεβαστὸς ὁμογενῆς ὄν καλοῦμεν Εὐμένην, διότι εἰξεύρομεν ὅτι θὰ δυσηρεστεῖτο ἂν παρεδίδοτο τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα εἰς τὴν δημοσιότητα. Εἶχε δ' ἔλαιον πρὸ ὀλίγου ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ εἰς τὴν ἐσχίην τὸν συνώδευσεν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του αἱ οἰκογένειαι, ὡς τε ἀπετέλουσαν πλήρη ἀποικίαν. Ἦσαν δὲ καὶ αἱ τρεῖς πλοῦσαι εἰς τέκνα, ὧν ἀνέλαθεν ὁ

Εὐμένης τὴν ὑπερτάτην παιδαγωγίαν, διότι ἡγάπων τὰ παιδιά, καὶ ἐθεύρει αὐτὰ ὡς τὴν ἐλπίδα τῆς εἰς αὐτὸν φιλότιτης πατρῖδος. Διὰ τοῦτο καὶ διδάσκων αὐτὰ, καὶ εἰς τὰς ὁμιλίαις καὶ εἰς τὰ παιγνιδία τῶν ἀναμυθιζόμενος, ἐπροσπάθει νὰ καλλιεργήσῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸν νοῦν τῶν εὐσέβειαν, ἀρετὴν καὶ πατριωτισμόν.

Καὶ τὰ παιδιά δὲ ἡγάπων τὸν πατέρα, ὡς ὅλα ἀπὸ κοινοῦ τὸν ὠνόμαζον, ἐξ ὅλης καρδίας, τὸν ἤκουον μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, καὶ ἰδίως ἀπειρίριστος ἦτον ἢ χαρὰ τῶν σοάκις, συνάγων αὐτὰ εἰς δροσεράν τινα γυνίαν, συνήθως εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τὸ θερπιότατον ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα πρὶν ξηρανθῆ, διότι ὁ καταρράκτης αὐτοῦ διωχευέθη εἰς ποτισμὸν λαγάνων, συγκατένευε νὰ τοῖς διηγήθῃ παραμῦθιον. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐγένετο συνεχῶς, διότι δὲν ἤθελε νὰ συνηθίζωσιν εἰς κενὴν περιέργειαν καὶ εἰς ἀργὰς καὶ ὀνηρὰς ἀκροάσεις. Μεγάλῃ ἐπομένως ὑπήρξεν ἡ χαρὰ καὶ συγκίνησις, ὅτε μίαν ἡμέραν τοῖς εἶπεν ὅτι ἀπεράσις νὰ τοῖς εἰπῆ οὐχὶ ἐν παραμῦθιον, ἀλλὰ τειρὰν παραμυθίων. Ὅλα τὰ ἐργάχειρα εὐθὺς ἤτοιμασθησαν, διότι, ὅτε διηγείτο ὁ πατὴρ, ἀπήτει νὰ μὴ χάσκωσιν ἀργοὶ οἱ μικροὶ τοῦ ἀκουαταί, ἀλλὰ νὰ ἔχουσιν τι χρῆσιμον ἀνὰ χεῖρας, ἄλλος νὰ πλέκῃ καλάθιον, ἄλλος νὰ κολλᾷ ἢ βιδιοδετῆ, ἄλλη νὰ κεντᾷ ἢ νὰ βράπτῃ καὶ ἤδη τὰ παιδιά ἐτριγύριζον τὸν πατέρα, περιμένοντα τὸ σὺνθημα τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὅτε... σοά! ἔπισκεψις ἀνηγγεῆθη ἐξ Ἀθηνῶν. Τί νὰ γίνῃ; Νέξ ἀφορμὴ ὅπως ἐξαπικήσωσι τὴν ὁπαμονήν, τὴν δύσκολον ἀρετὴν ἣν τόσοσιν τοῖς συνίστα ὁ πατὴρ.

Ἐν τούτοις, μεταξὺ λόγων ὁ ξένος, ὅστις ἐγνώριζε πόσον ὁ Εὐμένης ἐνδιαφέρεται εἰς τὰ λεῖψανα τῆς ἀρχαίας τέχνης, τῷ διηγήθη ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ἔσκαπτε τις τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του, εὗρεν ἀρχαῖα ἐρείπια λόγου ἀξία, στόλους ὀρθοὺς καὶ κατάγλυφα ἐπιστόλια.

— Λαμπρόν, ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ Εὐμένης. Παιδιά, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὸ ἴδωμεν τοῦτο τὸ εἶρημα. Ἡ δὲν θέλετε;

ΟἶΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΩΣ ΒΕ ΕΝΟΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ. Ὡ! ναὶ, ναὶ! Νὰ ὑπάγωμεν!

ΕΥΜΕΝΗΣ. Αὔριον λοιπὸν μετὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ συγγρόνως βλέπομεν καὶ τὰς ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς ἐάν βαρύνεσθε.

ΟἶΑ ΟΜΟΥ. (ῤιπτόμενα εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ προσπαθοῦντα ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὸ στόμα του διὰ νὰ τὸν φιλήσωσι). Διόλου, διόλου δὲν βαρυνόμεθα. Αὔριον, αὔριον.

ΕΥΜΕΝΗΣ. (μειδιῶν καὶ ἀπυθῶν αὐτὰ ἐλαφρῶς). Καλὰ λοιπὸν, αὔριον· ἐκτὸς ἐνὶ μέπνιξτε. — Καὶ εἰξεύρετε τί εἶνε τὸ εὐρεθὲν οἰκοδόμημα; ἤρρωσε τὸν ξένον.

— Ὡς ἤκουσα λέγοντας τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀπεκρίθη αὐτός, ἔχει ἔλα τοῦ Ναοῦ τὰ γνωρίσματα. Φαίνεται βέβαιον ὅτι ἦτο ναός.

— Ἡξεύρεις, Αἰμυλία μου, τί ἐστὶ ναός; ἠρώτησεν ὁ Εὐμένης τὴν πρωτότοκον θυγατέρα του.

— Ναός... ναός... ὑπετραύλισεν ἐκείνη.

— Ἐγὼ ἤξευρω, ἔπεισε νὰ εἰπῆ, καίτοι μὴ ἐρωτηθῆς, ὁ ἐξάδελφός της Κλέων. Νὰ ὁς σημαίνει ἐκκλησίαν τῶν ἀρχαίων.

— Ἐγὼ, Κύριε, εἶπε γελῶν ὁ ξένος. Ἄξιος νὰ γίνῃς καθηγητής. Ἀλλά, προσέθημεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Εὐμένην, δὲν εὐρέθη καμίαι ἐπιγραφή, οὔτε ἄλλο τι γινώρισμα, διὰ νὰ μάθωμεν εἰς ποῖον Θεὸν ὁ ναός ἦτον ἀφιερωμένος. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀγνώστον.

— Καὶ τὸ παραμῦθι λοιπὸν; εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλένη, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἐπίσκεψις καὶ ὁ ξένος ἀνεχώρησε.

— Τὸ παραμῦθι, φιλότατη μου Ἐλένη, διὰ σήμερον ἐναυάγησεν, ἀπεκρίθη ὁ Εὐμένης. Σὰς εἶπον πολλάκις τὴν παρσιμίαν «ἀλλὰ μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει». Ἄντι τοῦ παραμυθίου σήμερον, θὰ ἔχωμεν αὔριον τὸν ναόν. Ἡ δὲν σὰς εὐχαριστέ;

— Μάλιστα, μάλιστα! ἀνέκραξαν τὰ παιδιά.

— Ἀλλὰ παράδοξον μ' ἐφάνη ἐν πρᾶγμα ὅπου εἶπεν αὐτός ὁ Κύριος, εἶπε ἡ Ζωή, ἀνεψιά τοῦ Εὐμένηος.

ΑἸΜΥΛΙΑ. Αὐτὴ ἡ Ζωὴ πάντοτε κάτι θὰ εὗρῃ παράδοξον. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα νὰ εἰπῆ τίποτε παράδοξον.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ τί ἦτο τοῦτο, φιλότατη Ζωή;

ΖΩΗ. Εἶπεν ὅτι δὲν ἤξευρον ποίου Θεοῦ ναός αὐτός εἶνε. Πῶς ποίου Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε ἕνας;

ΠΑΤΗΡ. Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις, Ζωή μου;

ΖΩΗ. Δὲν μᾶς τὸ ἐξήγησας ὅταν ἐμανθάνομεν τὸ «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν»;

ΠΑΤΗΡ. Ἐγὼ εἶπε δίκαιον. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Αἰμυλία ἦτις θὰ σοὶ τὸ ἐξήγησῃ.

ΑἸΜΥΛΙΑ. Ἐγὼ... δὲν ἤξευρω.

ΠΑΤΗΡ. Ἄ! ἐνόμισον ὅτι ἤξευρες, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέπληττες τὴν Ζωὴν ὅτι ἤρε τίποτε παράδοξον εἰς ὅσα εἶπεν ὁ φίλος μου.

ΚΛΕΩΝ. Ἐγὼ νὰ τὸ εἰπῶ. Οἱ Ἕλληνες εἶχον πολλοὺς Θεοὺς.

ΑἸΜΥΛΙΑ. Ὡ! ὁ κύριος καθηγητής! Καὶ εἰμπορεῖ λοιπὸν καθεὶς νὰ ἔχη ὅσους Θεοὺς θέλει;

ΠΑΤΗΡ. Ἐχετε ὅλοι δίκαιον κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον τρόπον. Ἀκούσατε πῶς. Ὁ Θεὸς εἶνε εἰς βεβαιὸς, ὡς μᾶς διδάσκει ἡ ἱερά ἡμῶν θρησκεία, παντοδύναμος, καὶ ποιητὴς τῶν πάντων. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος, βλέπων ἐκάστην τῶν δυνάμεων τοῦ Θεοῦ, ἕκαστον τῶν πλασμάτων ὅσα τὸν ἐκπλήττουσι καὶ τὸν πληροῦσι θαυμασμοῦ, ἐκλαμβάνει ἐν τῇ ἀποτυφλώσει καὶ τῇ ἀπορίᾳ του αὐτὰ τὰ ἴδια ὡς Θεοὺς, ἢ ὡς ἔχοντα ἕκαστον ἀνὰ ἕνα Θεὸν ὡς ἴδιον προστάτην. Οὕτω λέγει Θεὸν τὸν ἥλιον, ὅτε τὸν βλέπει, νὰ διατρέχῃ φλογερὸς τὰ οὐράνια, Θεὸν ἢ Θεῶν λέγει τὴν σελήνην ἦτις φωτίζει τὴν νύκτα μετὰ τούτης γλυκύτητος ἄλλος Θεὸς κατ' αὐτὸν μοκάται εἰς τὴν ἀφρίζουσαν θάλασσαν, ἄλλος σαλπίζει εἰς τὸν ἀνεμον, ἄλλος συγκαοῦει τὰ στρατεύματα εἰς τὰς μάχας, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Θεοὺς ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνες ὅσα ἀντικείμενα ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, ὅσας ἀρετάς πρέπει νὰ ἔχωμεν, καὶ ὅσας κακίας πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν.

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! Καὶ τὰς κακίας ἀκόμη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Καὶ ἦσαν τόσοσιν ἀνόητοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, διὰ νὰ μὴ εἰξεύρουσι ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐπλάσθη ἀπὸ ἕνα Θεόν;

ΠΑΤΗΡ. Δὲν εἶχον διὰ νὰ τοὺς φωτίξῃ τὸν ἀληθῆ λύχρον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ ὅμως οἱ σοφώτεροί των, καθὼς ὁ Σωκράτης, εἶχον ἐνοήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων φανερώς νὰ τὸ εἰπῶσιν, ὅτι εἰς καὶ μόνος εἶνε ὁ Θεός καὶ ὁ ναός ἀκόμη, ἐνῶ ἐπίστευε τοὺς πολλοὺς Θεοὺς, ἡθάνετο ὅμως πόσον ἀποπονε εἶνε τοῦτο, καὶ ἐδέχετο τοῦλάχιστον ὅτι ἀνώτερος καὶ ἰσχυρότερος ὅλων ὑπῆρχεν εἰς Θεός, καὶ τοιοῦτον ἔλεγον τὸν... Ποῖον, Ἀριστέϊδη;

ΑΡΙΣΤΕΪΔΗΣ. Τὸν Δία.

ΑἸΜΥΛΙΑ. Καὶ τί Θεὸς λοιπὸν ἦτον ὁ Δίας;

ΚΛΕΩΝ. Ὁ Δίας! Ὁ Ζεύς, κυρία μου. Ὁ Ζεύς τοῦ Διός. Ἀνώμαλον τῆς τρίτης κλίσεως.

ΑἸΜΥΛΙΑ. Εὐχαριστῶ, Κύριε καθηγητά. Τί Θεὸς ἦτο λοιπὸν ὁ... Ζεύς; Καλὰ;

ΠΑΤΗΡ. Πολλὸ καλὰ. Ἦτον ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, «πατὴρ ἀνθρώπων τε Θεῶν τε», δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν, καὶ ἐξωγραφίζετο κρατῶν κεραυνόν, καὶ ἔχων πλησίον του ἀετὸν, τῶν ὀρνέων τὸν βασιλέα.

ΛΩΗ. Καί πόσοι ἦσαν οἱ ἄλλοι τῶν Θεῶν; Θε-
λεις νὰ μᾶς εἰπῆς τὰ ὀνόματά των, πάτερ;

ΠΑΤΗΡ. Θέλω εὐχαρίστως, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ
δὲν εἰμπορῶ, διότι ἦσαν ἀναρτίθμητοι. Ἄλλοτε ὁ
ἀναγνώστης ὀλοκλήρᾳ βιβλίον περὶ αὐτῶν. Τώρα
ἤμπορῶ μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ ὀλίγα, τῶν κυριωτέρων
τὰ ὀνόματα, ἕκτος ἂν προτιμᾶτε νὰ υπάγωμεν, διότι
εἶνε ὦρα τοῦ γεύματος.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ὅχι, ὄχι. Εἰπέ πρῶτον. Δὲν
πεινώμεν ἀκόμη.

ΠΑΤΗΡ. Πρῶτος λοιπὸν ἦτον ὁ Ζεὺς.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἰδίως πρὸς τὸν Κλέωνα). Τοῦ
Διὸς; Καλὰ τὸ ἔμαθα;

ΠΑΤΗΡ. Ἐλεγον δὲ τὸν Δία υἱὸν τοῦ Κρόνου,
δηλαδή τοῦ Χρόνου, θέλοντες νὰ εἰπῶν ὅτι ἦτον
αἰώνιος. Κατοικία του δέ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Θεῶν,
ἦτον ἡ Ὀλυμπος.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Εἰς τὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος
ἔμαθον ὅτι ὁ Ὀλυμπος εἶνε ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

ΠΑΤΗΡ. Ὅρθότατα. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βουνὸν ὑπερ-
ῦψηλον, οἱ ἀρχαῖοι ἐφρόνουν ὅτι αἱ κορυφαὶ του
ἀνέβαινον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πολλὰκις τὸν οὐρα-
νὸν ὠνόμαζον Ὀλυμπον.

Ἐίχε δὲ ὁ Ζεὺς γυναῖκα τὴν Ἥραν, Βασίλισσαν
τῶν οὐρανῶν, καὶ τὴν ἀμαξάν αὐτῆς εἶλκον ταῦνες
(παγώνια), τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῶν πτηνῶν. Προ-
εἶτι εἶχε δύο ἀδελφοὺς καὶ δύο ἀδελφάς, καὶ μετ'
αὐτῶν διενεμήθη τὴν ἐξουσίαν τοῦ κόσμου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἰδίως πρὸς τὴν Ζωὴν). Τί ἔχει ὁ
Κλέων καὶ γράφει; Νὰ μᾶς δείξῃ πῶς εἶναι σοφός;

ΠΑΤΗΡ. Ἐχεις νὰ ἐρωτήσης τίποτε, Αἰμυλία;

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ἐρυθριῶσα) Ὅχι, τίποτε.

ΠΑΤΗΡ. Ἐνέμισα μοι ἐράνη ὅτι ὠμίλεις. — Ἐκ
τῶν δύο λοιπῶν ἀδελφῶν του ὁ εἰς, ὀνομαζόμενος
Ποσειδῶν, ἦτο Θεὸς τῆς θαλάσσης, ἐκράτει τρία-
ναν, μακρὰν τριόδοντον περὶν, διὰ νὰ διεγείρῃ τὰ
κύματα, καὶ ἐσύρετο ὑπὸ δελφίνων. Ὁ ἄλλος ἦτον
ὁ Πλούτων, καὶ ἐδουλοῦεν εἰς τὸν Ἄδην καὶ
ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Ἐκ τῶν δύο δὲ ἀδελφῶν ἡ μία, ἡ
Δήμητρα, καθίστα τὴν γῆν εὐφορον, καὶ εἶδιδε
τὴν ἀφθονίαν τῶν καρπῶν ἡ δὲ Ἐστία, ἦτον ἡ
προστάτις τοῦ οἰκιακοῦ βίου.

Τέκνα δὲ τοῦ Διὸς ἦσαν οἱ ἄλλοι Θεοί, ὁ χυλὸς
Ἡφαιστος, τοῦ πυρός, ὁ Ἄπὸλλων καὶ ἡ Ἄρ-
τεμις, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὁ Ἄρης, τοῦ
πολέμου, ἔχων συνήθως πλησίον του τὸν ἀλεκτρούνα
(πετεινόν), τὸν μάρτυρον ὄρνιν· θεὰ τῆς φρονήσεως ἦτις
ὑπερισχύει καὶ εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰ συμβούλια
ἡ Ἀθηνᾶ, ἦτις διὰ τοῦτο ἐξωγραφίζετο ὠπλισμένη,
ἡ Ἀφροδίτη, θεὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὠραιότη-
τος, μετὰ τοῦ μικροῦ τῆς παιδίου, τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ
δικάδικος τοῦ Διὸς Ἑρμῆς, φορῶν διὰ τοῦτο πτερὰ
εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας.

Προεἶτι ἐπίστευον καὶ εἰς μέγα πλῆθος ἄλλων
κατωτέρων Θεῶν, καὶ πᾶν βουνόν, πᾶν δάσος, πᾶς
ποταμὸς εἶχε τὸν Δαίμονά του, πᾶν δένδρον, πᾶσα
βρύσις, πᾶσα κοιλίς τὴν Νύμφην τῆς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. Εἶχον δαίμονας εἰς τὰ δάση καὶ τὰ
βουνά, καὶ δὲν ἐφοβοῦντο;

ΠΑΤΗΡ. Ὅχι, Χαρίκλεια· διότι ὅστις δὲν κά-
μνει κακόν, κἀνένα δαίμονα δὲν φοβεῖται. Ἐπειτα
δαίμονας ἔλεγον τότε τοὺς μικροτέρους ἐκείνους
Θεοὺς, οἵτινες δὲν ἦσαν διὰ τοῦτο καὶ κακοποιοί.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ. Λοιπὸν τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν...

ΠΑΤΗΡ. Λέγεται οὕτω διότι ὁ διαυγὴς βράς ὅστις
ἐκεῖ ῥέει, τὸ σπῆλαιον ἐξ οὗ πηγάζει, τὰ δένδρα
ὑπ' ὧν σκιαζεται, ἐνομιζέοντο ὅτι κατοικοῦντο ὑπὸ
Νυμφῶν, αἵτινες, καθὼς αἱ Ἀνεράιδες εἰς ἅς πι-
στεύει σήμερον ὁ λαός, εἶχαν μορφήν νέων καὶ ἡ-
ραίων λευκοφόρων παρθένων, καὶ ὠνομάζοντο ἐπί-
σης, αἱ τῶν ὑδάτων τοὺλ' ἄριστον, Νηρηίδες.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι Ἥμιθεοι, ἡ
μισοὶ Θεοί, διότι ἐκ τῶν γονέων των, ὁ εἰς ἦτο
Θεὸς καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ ἄλλα θὰ μάθητε
ὅταν σπουδάσητε τὴν μυθολογίαν.

Καὶ τώρα ἔμπρός, διότι τὸ γεῦμα μᾶς περιμένει.
οσην. Καὶ αὐριον εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἰδῶμεν
τὸν ναόν!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. Καὶ τὰς ἄλλας ἀρχαιότητας.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ ἐκεῖ διάφορα ἴσως θ' ἔχω νὰ σᾶς
διηγηθῶ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὡ! ἂν ἀπὸ ἡμᾶς, τότε βεβαίως θὰ
μᾶς διηγηθῆς.

ΠΑΤΗΡ. Δὲν ἤξεύρω. Διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ, ὅτι
εἶναι ἀνάγκη νὰ ἤξεύρητε τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν
ὅσα σᾶς εἶπον σήμερον. Τὰ ἤξεύρεις λοιπὸν σύ;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐγώ; Ἐγώ; Τὸν Δία ἐνθυμοῦμαι.
Καὶ τὸν χυλὸν ἐκεῖνον... πῶς τὸν ἔλεγον; Τοὺς
ἄλλους δὲν τοὺς ἐνθυμοῦμαι.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ σὺ, Ἀριστείδη; καὶ σὺ, Χαρίκλεια;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ. Οὐτε ἡμεῖς,
οὔτε ἡμεῖς.

ΠΑΤΗΡ. Τότε λυποῦμαι· ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ σᾶς διηγηθῶ τίποτε, διότι δὲν θὰ μ' ἐννοήτε.

ΚΛΕΩΝ. (πλησιάζων). Πάτερ, ἐδῶ τοὺς ἔχω
ἔλους.

ΠΑΤΗΡ. Πῶς τοὺς ἔχεις;

ΚΛΕΩΝ. Ἐδῶ τοὺς ἐσημαίωσα ἔλους ὅταν τοὺς
ἔλεγε.

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! ἄριστα ἐπραξες. Δὸς τὴν σημειω-
σιν εἰς τὴν Αἰμυλίαν, νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ἔγραφες μόνον
διὰ νὰ φανῆς σοφός· καὶ σπουδάσατέ την ὡς αὐριον.

ΑΙΜΥΛΙΑ. (ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας
του) Ἡκουσας τὴν ἀνευρίαν μου. Συγγνώμην με,
πάτερ. Ὁ Κλέων ἦτον φρονιμώτερός μου.

(Ἐπειτα συνέχεια)

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἄν τὰ βιβλία εὐχαριστοῦν τὰ ἄλλα παιδιὰ μέσα των λυπηρὰς ἱστορίας, ἡ τὰ κάμνουν νὰ ξεκαρ-
διῶνται ἀπὸ τὰ γέλοια ὅταν ἔχουν μέσα των ἀστεία
διότι τὰ μανθάνουν πράγματα ὅπου δὲν ἤξεύρουσιν, ἢ
τὰ συγκινοῦν καὶ τὰ κάμνουν νὰ διακρύβουν ὅταν ἔχουν
πράγματα, τὸν Σταῦρον ὁμοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ νυστάξῃ

μέλις ἔβλεπε γράμματα τυπωμένα εἰς τὸ χαρτίον, τοῦ ἤρχετο ὕπνος· ἐνοεῖται ὅτι δὲν εἰξευρε τίποτε, διότι ἀποῦ οἱ ἔξυπνοι κάμνουν τόσον κόπον διὰ τὰ μά-
θουσι τὰ γράμματα, βάζετε μὲ τὸν νοῦν σας πλεόν τί εἰμποροῦσε νὰ μάθῃ εἰς κοιμισμένους.

Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζιον καὶ ἐμε-
λετοῦσε τὴν Ζωολογίαν του· ἔξαφνα ἀκούμησε
τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μάγουλον του καὶ ἤνοιξεν,
ἤνοιξεν, ἤνοιξε τὸ στόμα του· καὶ τὸ κάτω χεῖλος του
κατέβη, κατέβη, κατέβη ἕως ἐκεῖ ὅπου ἦτο τὸ πη-
γοῦνί του καὶ αὐτὸ τὸ ἐσκούντησε παρακάτω· τὸ ἐπάνω
χεῖλος του ἐσκούντησε τὰ μάγουλά του, αὐτὰ ἐσκούν-
τησαν τὴν μύτην, αὕτη ἐσκούντησε τὰ ὀφρύδια, τὰ
ὀφρύδια ἐσκούντησαν πρὸς τὰ κάτω τὰ ὀμμάτια καὶ
τόσον πολὺ μάλιστα ὅπου ὄλθρον ἔλειψε νὰ τὰ κλεί-
σουν· συγχρόνως ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάρυγγός του
ἐβγήκει ἓν χασμούρημα, ἓν αὐοὶ δυνατὸν, γεμάτον
ἀπὸ ὕπνου.

— 'Αου! ἔκαμε μίαν φορὰν ἀκόμη ὁ Σταῦρος,
καὶ ἡ κεφαλή του βαρεῖα ἀπὸ τὴν νόστον ἐγειρεν
ἐπάνω εἰς τὰ ἀνοικτὰ φύλλα τῆς Ζωολογίας, ἔκλεισαν
τὰ ὀμμάτια του καλὰ καλὰ, τόσον καλὰ ὅπου ἐνόμι-
ζες ὅτι τὰ ἀμπάρωσεν ἀπὸ μέσα, καὶ ἀκεκοιμήθη.

Τότε συνέβη ἓν πράγμα πολὺ παράδοξον.

"Οἱοι εἰξεύρομεν ὅτι τὰ τυπωμένα γράμματα
εἶνε ἀκίνητα καὶ δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὴν θέσιν των·
ἀλλὰ τὰ γράμματα τῆς Ζωολογίας ἤρχισαν νὰ κι-
νοῦνται, νὰ ἐμπερδαῦνται ἀναμεταξὺ των, ὡσάν νὰ
ἐχώρευον καθρίλαις· πολλὰ ἄφιναν τοὺς γείτονας
των, μὲ τοὺς ὁποίους ὀλόκληρα ἔτη ἦσαν μαζὶ εἰς
ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, καὶ ἐπήγαιναν εἰς ἄλλας λέξεις
ὅπου εὑρισκαν ἄλλους γείτονας. Παραδειγματος χά-
ριν ἐν Σ ἐφυγεν ἀπὸ μίαν σαύραν τὴν ἀφῆκεν
αὐραν καὶ ἐκόλλησεν εἰς ἓνα Ταῦρον τὸν ὁποῖον τὸν
ἔκαμε Σταῦρον. Καὶ οὕτω καθεξῆς· ἔκαμαν ἄλλας
λέξεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλεγον πλέον διὰ ζῷα ὅπως ἔως
τώρα, ἀλλὰ ἔκαμαν ἓν διήγημα εἰς τὸ ὅποιον ἐγένετο
λόγος διὰ τὸν Σταῦρον.

Αὐτὸ ἦτο πολὺ παράξενον, ἀλλὰ τὸ πλεόν παρά-
ξενον ἦτο ὅτι ὁ Σταῦρος μὲ τὰ κλεισμένα του ὀμμάτια
δίχως νὰ στρέψῃ τὰ φύλλα— καὶ πῶς νὰ τὰ στρέψῃ
ἀποῦ ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς αὐτὰ;—ἐδιάβαζε αὐτὸ
τὸ διήγημα, καὶ πολὺ προσεκτικὰ μάλιστα ὅπως
οὐ ἰδέητε τὸ διακτῖ. 'Ἐκεῖ τὸ διήγημα ἐγέμειξεν ὀλό-
κληρον τόμον, ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς εἴπω σύντομα τί
ἔλεγε:

« Ὁ Σταῦρος ἐμεγάλωσε· ὁ Σταῦρος ἔδγαλε μου-
στάκια, ἔδγαλε γένεια, πίνει καπνὸν, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει
γράμματα, δὲν ἔμαθε ὅταν ἔπρεπε· δὲν εἰξεύρει καὶ
καμμίαν ἐργασίαν καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου τὸν ἐμάλω-

σεν ὁ πατέρας του καὶ τοῦ εἶπε νὰ εὗρῃ ἐργασίαν διὰ
δὲν τὸν τρέφει πλεόν,

— Ὡς γέινω ἀξιοματικὸς, ἐσκέφθη ὁ Σταῦρος·
καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

— Τί εἰξεύρεις; τὸν ἠρώτησεν εἰς συνταγματάρχην.

— Τίποτε, ἀπεκριθὴν ἐντροπισαμένους ὁ Σταῦρος.

Τότε αἱ ἐπωμίδες δὲν εἶνε διὰ τοὺς ὤμους σου,
οὔτε τὰ γαλόνια διὰ τὸ καπέλλον σου· μόνον στρα-
τιώτην σὲ κάμνω.

— Στρατιώτην; ὄχι δὲν θέλω, λέγει μὲ δυσ-
ρέσκειαν ὁ Σταῦρος, καὶ ἀναχωρεῖ.

Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπεριπατοῦσε τοῦ ἦλθε μί-
α ἰδέα:

— Κουτὸς ποὺ εἶμαι! εἶπε· δὲν πάγω νὰ γέινω
γραμματεὺς ἐνὸς ἐμποροῦ καὶ νὰ γέινω καὶ ἐγὼ σιγὰ
σιγὰ ἐμπορός; ἀντὶ νᾶχω τὰ χρυσᾶ εἰς τοὺς ὤμους
μου καὶ εἰς τὸ καπέλλον μου καλλιτέρα νὰ τὰ ἔχω
στρογγυλὰ στρογγυλὰ εἰς τὴν τσέπην μου.

Καὶ ὑπῆγεν εἰς ἓνα ἐμπορον.

— Ξεῦρεις καταστιχογραφίαν, ξεῦρεις γαλλικὰ,
ἀγγλικὰ καὶ ἄλλα πράγματα;

— Δὲν ξεῦρω γράμματα, ἀποκρίνεται ὁ Σταῦρος.

Ὁ ἐμπορὸς τοῦ ἐγύρισε μὲ θυμὸν τὴν ῥάχιν
καὶ τοῦ εἶπε,

— Νὰ πᾶς νὰ γέινῃς σκουπιδᾶς.

— Ὁ Σταῦρος ἐφυγε καταδυσχερῆσθαι ἄλλ'
ἐνὸς ἐπεριπατοῦσε συλλογισμένους εἰς τὸν δρόμον εἶδεν
ἓνα παπᾶ νὰ περνᾷ ἀπὸ πλησίον του.

— Παπᾶς θὰ γέινω, ἐσκέφθη, δὲν θέλει γράμ-
ματα κανεὶς διὰ νὰ γέινῃ παπᾶς.

Καὶ τραβᾷ ἴσα εἰς τὸν Μητροπολίτην.

— Σεβασμιώτατε, ἦλθα νὰ μὲ κᾶνετε παπᾶ, τοῦ
λέγει.

'Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἶχε γέινῃ νόμος ὁ ὁποῖος
ἔλεγεν ὅτι οἱ παπάδες πρέπει νὰ ἤξεύρουσι πολλὰ
γράμματα.

— Ἐσπούδασε θεολογίαν; τοῦ λέγει ὁ Μητρο-
πολίτης, νὰ ἰδῶ τὸ δίπλωμά σου.

— Δὲν ἐσπούδασα, Σεβασμιώτατε.

'Ἐντραπή νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἤξεύρει γράμματα.

— Ἀποῦ ἀγαπᾶς τόσον πολλὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ
καὶ δὲν εἰξεύρῃς θεολογίαν νὰ γέινῃς κενδυλανάπτῃς.

Ὁ Σταῦρος κατέβη τὴν σκάλαν τοῦ Μητρο-
λίτου μουρμουρίζων μὲ θυμὸν:

— Κενδυλανάπτῃς!

Τότε ἤρχισεν νὰ στενοχωρῆται ὁ πατέρας του
δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ αἱ ἀδελφαί του, αἱ ὁποῖαι
ἔγινον μεγαλώσει, τοῦ ἔλεγον μὲ παράπονον.

— Τί ἀδελφός εἶσαι καὶ σὺ, δὲν φροντίζεις
νὰ εὗρῃς μίαν δουλείαν νὰ βγάλῃς λεπτὰ νὰ μᾶς
ὑπανδρεύσῃς καὶ ἡμᾶς; 'Αυ! αἱ κακομοῖραις! γρα-
πτὸ μᾶς ἦτανε νὰ ἔχωμεν ἀδελφὸ ἀκαμάτη!...

Ὁ Σταῦρος; ἔτρεχε τότε νὰ εὗρῃ ἐργασίαν· ἀλλὰ

δὲν ἤθελε καὶ πρόστυχη· οἱ συμμαθηταὶ του εἶχαν
γεῖνε ἄλλος ἰατρός, ἄλλος δικηγόρος ἄλλος γραμ-
ματεὺς ὑπουργεῖου, ἄλλος φαρμακοποιός, ἄλλος
πρόξενος· κατὶ τέτοιον ἠθέλεν ὁ Σταῦρος· ἀλλὰ παντοῦ
εἰξεύσαν γράμματα, γράμματα.

Ἄποῦ ἀπελπίστη πλεόν ὁ Σταῦρος εἶπε.

— Φθάνει νὰ εὗρω μίαν δουλείαν, ὅτι καὶ ἂν εἶνε
θὴ τὴν κάμω.

Εἰς φίλος τοῦ πατέρα του τὸν ἀπήντησε εἰς τὸν
δρόμον καὶ τοῦ λέγει,

— Ὡμίλητα καὶ ν' ἀνοίξετε παντοπωλεῖον; δέχεσαι;

— Δέχομαι, λέγει ὁ Σταῦρος, κάλλιο παντοπωλῆς
παρὰ ἀκαμάτης.

Ὁ Θάνατος ἦτο πλοῦσιος παντοπωλῆς, χονδρὸς χον-
δρὸς ὡσάν νὰ εἶχε μέσα ἀπὸ τὸ δέρμα του κρυμμένα τὰ
φλοῖρα του καὶ ἐφοδύκωναν· εἶχε κατὶ μικρὰ πονηρὰ
ὀμμάτια τὰ ὅποια ἔλαμπαν ἀπὸ ἐξυπνάδαν· ἐξήτησε
νὰ τὸν ἰδῇ τὸν Σταῦρον ὁ Σταῦρος ἐπῆγε· τὰ πονηρὰ
ὀμμάτια τοῦ γέροντος Θάνατος παρετήρησαν ἕως μέσα εἰς
κεφαλὴν τοῦ Σταύρου, ἡ ὁποία ἦτο ἀδεια ὡσάν αἰθουσα
δίχως ἐπιπλα. Ἡθέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ.

— Γράψε τοῦ λέγει τὸ συμβόλαιον, καὶ τοῦ δίδει
τὴν πέναν.

— Ἐγὼ; λέγει ὁ Σταῦρος, δὲν ξεῦρω.

— Δὲν πᾶς νὰ κουρέβεσαι; τοῦ λέγει τότε θυ-
μωμένος ὁ γέροντος Θάνατος· σὲ σὲν θὰ δώτω λεπτὰ νὰ
σὲ κάμω σύντροφον; πέρασε ὁ καιρὸς ποὺ ἐκέρδιζαν
οἱ μπακάληδες λεπτὰ δίχως γράμματα.

Καὶ ἐσχηκώθη καὶ ἐφυγε.

Τέλος εἰς βουλευτικὸς φίλος τοῦ πατέρα του ἐνήρ-
γησε καὶ τὸν διώρισαν γραφεᾶ εἰς ἓν ὑπουργεῖον·

ἀλλὰ δὲν εἰξευρεν ὀρθογραφίαν καὶ ἦτο καὶ ἀπρό-
σεκτος· μίαν ἡμέραν ἀντὶ νὰ γράψῃ Τῆνος ἔγραψε
κῆφος καὶ ἀντὶ Ἀθηναῖα ἔγραψε Ἀθηναῖα· ὁ τμη-
ματάρχης ἐθύμωσε καὶ ἐπειδὴ ἔπεσε ἐκεῖνας τὰς
ἡμέρας τὸ ὑπουργεῖον, καὶ εἰς ἄλλος βουλευτικὸς τοῦ
νέου ὑπουργεῖου ἤθελε νὰ βάλῃ ἓνα πατριώτην του
εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, εὗρηκεν ἀφορμὴν τὰ λάθη καὶ
τὸν ἀπέλωσαν τὸν Σταῦρον.

Καὶ ἔμεινε πάλιν δίχως ἐργασίαν· καὶ ὡς πω-
σανίας ὅπου ἦτο ἐπήγαινε εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἵπουρ-
γείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἔπινε τὸν νερῆλιν του·
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καφῆς καὶ ὁ νερῆλις εἶχαν λεπτὰ
καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε, ἐνεθυμῆθη τί τοῦ εἶπεν ὁ ἀξιω-
ματικὸς, ὁ ἐμπορὸς καὶ ὁ Μητροπολίτης;· καὶ ἐσκέ-
φθη νὰ γέινῃ στρατιώτης ἢ κενδυλανάπτῃς, ἢ σκου-
πιδᾶς· ἀλλὰ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἦτον ἀνάξιος διὰ
στρατιώτης ὅστις ἔχει καθῆκον νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν
πατρίδα καὶ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του δι' αὐτήν· δι' αὐτὸ
ἀπεσάτισε νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἀπὸ τὰ δύο· κενδυλανά-
πτῃς ἢ σκουπιδᾶς· καὶ ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, νὰ
τρέξῃ δηλαδή εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὸ κάρρον ἀπὸ

τὴν αὐγήν, νὰ κτυπᾷ μίαν μεγάλην κινδούναν καὶ νὰ
φωναῖζῃ; ὁ σκουπιδᾶς! καὶ νὰ τοῦ καταβάξουν τὰ
σκουπίδια μέσα εἰς τενεκεδες πετρελαίου καὶ αὐτὸς
νὰ τὰ ρίπτῃ εἰς τὸ κάρρον καὶ ἔπειτα νὰ τὴν
κτυπᾷ τὸ παληγάλογόν του καὶ νὰ σύρῃ τὸ κάρρον
του εἰς ἄλλας θύρας. Πῆφ! πῶς θὰ βρωμοῦν· τί
ἀηδία! θὰ εἶνε μέσα φόβια γατάκια· ἀλλ' ἀδιάφο-
ρον, ἔλεγεν ὁ Σταῦρος, κάλλιο σκουπιδᾶς παρὰ
ἀκαμάτης.

'Αλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ γέινῃ σκουπιδᾶς καὶ
ἰδοῦ διακτῖ:

'Ἐπειδὴ οἱ γραμματισμένοι δὲν τὸν κτεθεῖχοντο,
συναναστρέφετο καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἀγραμμάτους
ὡσάν αὐτόν. Δύο τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν κακοὶ ἀν-
θρώποι, χαρτοπαίχται, καὶ τὸν ἐμαθῶν καὶ αὐτόν χαρ-
τοπαίχτην. Εἰς ἀπὸ αὐτοὺς τὸν εἶχε δανείσει λεπτὰ
διὰ νὰ παίξῃ, καὶ μίαν ἡμέραν τοῦ τὰ ἐξήτησε.

— Δὲν ἔχω, τοῦ λέγει ὁ Σταῦρος.

— Ἄν θέλῃς θὰ εἶχῃς πολλὰ ἀπόψε· ἐρχεσαι
μαζὶ μας νὰ κάμῃς ὅτι θὰ κάνωμε ἡμεῖς;

Καὶ τοῦ ὠμίλησε κρυφὰ. Ὁ Σταῦρος εἰς τὴν
ἀρχὴν εἶπεν ὄχι, ἐπὶ τέλους ὅμως ἐδέχθη.

Καὶ τὰ μετὰνυκτα μὲ ἄλλους τρεῖς ἐπῆγαν καὶ
ἐσπασαν τὴν κλειδιωνίαν ἓνος ἐμπορικοῦ, ἐσπασαν τὴν
κάσαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ πάρουν ὅλα τὰ χρήματα
τὰ ὅποια εἶχε μέσα, ὅταν ἡ περιπόλος, ἡ ὁποία ἐπερ-
νοῦσεν ἀπ' ἐξῆ καὶ ὑποφίασθη ἄμα εἶδε πῶς τέτοιαν
ὄραν, ἐμβαίνει καὶ τοὺς πιάνει. Ὁ Σταῦρος κατα-
τρομαγμένος ἠθέλησε νὰ φύγῃ καὶ ἀντεστάθῃ εἰς ἓνα
χωροφύλακα, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἔδωκε μίαν μὲ τὸ κον-
τάκι τοῦ τουφεκίου του καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ τὰς χεῖρας.

Τοὺς ἐπῆγαν καὶ τοὺς τέσσαρας εἰς τὴν φυλακίην.
Τὸς ἀφῆκεν ἐκεῖ πέντε μῆνας καὶ ἔπειτα τοὺς ἐπῆ-
γαν εἰς τὸ κακουρηγοδικεῖον νὰ τοὺς δικάσουν· τί
πληθος; ὅλοι τοὺς ἔβλεπαν ὁ Σταῦρος ἐκάθητο μὲ
τοὺς ἄλλους εἰς τὸ σκαμνὶ τῶν κατηγορουμένων
κατεντροπισαμένους, καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ κεφάλι
του θέλει σπάσμενος, διότι ἂν ἐμάνθανε γράμματα
ποτέ δὲν θὰ ἐκαταντοῦσε ἐκεῖ, ὡς κκουρῆς.

Ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος ἦτο καὶ εἷς δυστυχῆς
γέρον, ὁ ὁποῖος ἦτο κρυμμένος εἰς μίαν γωνίαν καὶ
ἐπὲρήμενος μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐτυμμηγορίαν, δηλαδή τὴν
ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων· ἦτο ὁ πατέρας του· ἐνόμιζεν
ὁ ταλαίπωρος ὅτι δὲν ἦτο τόσον κακὸς ὁ υἱός του
ὅτι ἄδικα τὸν ἐκατηγόρησαν ὅτι ἐκλεψεν, ὅτι θ' ἀπο-
δειχθῇ ἢ ἀθώοτης του, καὶ ἐπερίμενε· ἀλλ' ἄμα μί-
α φωνὴ εἶπεν ὅτι ὁ Σταῦρος εἶνε ἐνοχος καὶ μί-
α ἄλλη φωνὴ ὅτι καταδικάζεται εἰς πέντε ἐτῶν φυλακίην,
ἔδγαλε μίαν σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐλειποθύμησε.
Τὴν ἐγνώρισεν ἐκεῖνην τὴν φωνὴν ὁ Σταῦρος καὶ τόσον
τοῦ ἐσπάραξε τὴν καρδίαν του ὡστε... ἐξύπνησε.

'Ἐστρεφεν ἐντρομός καὶ εἶδε τριγύρω του, ἐπίσασε
τὸ πρόσωπόν του νὰ ἰδῇ ἂν εἶχε μουστάκια, γένεια

ἂν ἦτο εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἐνόησεν ὅτι τὰ γράμματα ἐκινούντο διότι μερικὰ ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀνέπνευσε μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν.

Ἄλλ' ἅμα ἔρριψε τὸ βλέμμα του εἰς τὴν Ζωολογίαν καὶ εἶδεν ὅτι τὰ γράμματα ἐχάρουσαν· ἐνόησεν ὅτι ἐχάρουσαν διότι ἔτριβε τὰ γεμάτα ὕπνον δωμάτιά του, καὶ δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν θέσιν των. Ὁ Σταύρος ἀπὸ τότε ἔκαμε ὅτι ὅα ἔκαμε καθεὶν Σταύρος ἐν τοῦ ἔπαϊζαν τὰ γράμματα τέτοιο τρομερὸν περὶ γινίδι.

Αἰμυγίος Εἰμαρμένος

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Πρωί, πρωί θά σηκωθῆ·
Ἄφοῦ κενίση τὰ μαλλιά της,
Ἄφοῦ πλυθῆ, ἀφοῦ ἴτυθῆ,
Εὐθύς θά πιάσῃ τὴ δουλειά της.

Νοικοκυρούλα χαροπὴ,
Τὴν τεμπελιά δὲν τὴν γνωρίζει,
Μὲ τὴν πολλὴ της προκοπὴ
Αὐτὴ τὸ σπῆτι τὴς στολίζει.

Μὰ τῆς ἀρέσει παιὸ πολλὸ
Νὰ κάνῃ μάρκαις, νὰ στριφόνῃ,
Καὶ νὰ κεντάῃ μὲ μαλλι
Καὶ νὰ δουλεύῃ πάντα μόνη.

Ἀκούροιστῃ κ' ἐργατικῇ,
Τὸ βράδυ κάνει καὶ νυκτέρι,
Ἐν τῷ ἔργον της προσεκτικῇ,
Ὅ,τι δουλειά κ' ἐν πῆς τὴν ζέρει.

Καὶ μέσ' ὅτῳ σπῆτι ὅλοι χαρὰ
Τὴν ἀγαποῦνε τὴν μικρούλα,
Καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά
Πὼς εἶν' καλὴ νοικοκυρούλα.

Ιωάννης Πολέμης

ΚΑΛΗ ΝΥΚΤΑ

Πίσω ἀπ' ἄσπρα βουνά,
Σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Δύνει ὀρθόλιος ξανά
Κι' ἀργυρᾶ καὶ νυκτόνει.

Στὴν ζεστή τους φωλιά
Ἐνα ἕνα κουρνιαίζουν,
Καὶ σιγοῦν τὰ πουλά,
Γιατὶ, βλέπετε, νυστάζουν.

Τὸ φεγγάρι χλωμὰ
Προχωρεῖ στὸν αἰθέρα —
Καλὴ νύκτα, μαμά,
Καλὴ νύκτα, πατέρα.

Καὶ ἡ πόβλια κρυφὴ
Προσπαθεῖ ν' ἀνατέλλῃ —
Καλὴ νύκτ', ἀδελφοί,
Ἀδελφαίς μου καὶ φίλοι!

Καλὴ νύκτα, καὶ σύ,
Παραμάννα Ταρσίτσα,
Καὶ μουρμούρα Πισσή,
Καὶ βουδὴ μου κουκλίτσα.

Γ. Μ. Βιζυῆνος

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Δὲν ἴντρέπεται τόσο μικρὸς ποῦ εἶσαι νὰ καπνίζῃς;
Δὲν ἔμαθες, ἀνόητε, ἀκόμη δὲν γνωρίζεις
Πὼς ὅσοι πίνουε καπνὸ ἔς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν
Καὶ τὴν ζωὴν των χάνουε καὶ πνεῦμα καὶ ὑγίαν;
Πέταξ' το ἀπ' τὸ χέρι σου, ἐν θέλῃς τὴν υγείαν σου,
Φόρσε τὰ παπούτσια σου καὶ σῶρε στή δουλειά σου.

Ιωάννης Πολέμης

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Νά αγαπάς πάντοτε τὸ δίκαιον καὶ ποτὲ νὰ μὴ κλέψῃς καὶ τὰ ὠτά σου ὅταν τις κακολογῇ ἄλλον κἀμνης ἀδικίαν, ἔστω καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν πρῶγμα. ἔμπρός σου.

Κάθε ἑσπέρας, ὅταν ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῆς, ἐρώτα τὸν ἑαυτὸν σου: — Τί ἔκαμες σήμερον; Καὶ ἐὰν ἔκαμες καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ αὔριον, ἐν ἔκαμες καλὸν, λάβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κἀμνης καλὸν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν.

Ὅχι μόνον σὺ μὴ κακολογεῖς κανένα, ἀλλὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὸν σκοπὸν σου.

Ὅταν τις σοῦ ἔκμηκεν εὐεργεσίαν, δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ἐντροπὴν δι' αὐτό, ἀλλὰ εὐγνωμοσύνην.

Μὴ χάνεις ποτὲ τὸ θάρρος σου διὰ τῆς ἐπιμονῆς; εἴμπορεῖς νὰ νικήσῃς τὰ μεγαλειότερα ἐμπόδια καὶ νὰ φθάσῃς εἰς τὸν σκοπὸν σου.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΒΛΕΠῃ

Τί μπορεῖ κανεὶς νὰ βλέπῃ ἔντο σκαμνάκι καθισμένος
Τῆ μικρῆ του ἀδελφοῦλα ὅταν ἔχῃ στὸ πλευρό,
Καὶ σηκῶν τὸ κεφάλι σκεπτικὸς, συλλογισμένος
Καὶ δὲν θέλῃ σὲ παιγνίδια νὰ τὸν χάνῃ τὸν καιρό!
Ἔτσι κάνει κι' ὁ Γεωργάκης ἐξηγεῖ στὴν ἀδελφῆ του
Ὅσα ἔξερει καὶ δὲν ἔξερει, ὅσα βλέπει ἀντικρῦ του.

Βλέπει ἀστρα; εἶνε, λέει, τῆς σελήνης ἀδελφάκια
Ποῦ τῆς κάνουνε τὴ νύκτα συντροφιά στὸν οὐρανό,
Κι' ἀκτινοβολοῦν ἄστὸ φῶς τῆς σὴν ἔστων ἥλιο διαμαντάκια

Καὶ μ' ἀγάπη τὴν κυττάζει τὸ καθένα ταπεινὸ.
Τὸν ἀκούει ἡ ἀδελφῆ του καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλη
Καὶ μ' ἰδέας καὶ μὲ σκέψεις γέρνει κάτω τὸ κεφάλι.

Βλέπει δένδρα; εἶνε, λέει, τῆς γῆς ὅλης τὰ παιδάκια
Ὅπου τὰ γεννᾷ ἡ γῆ μας ἀπὸ κάθε μιὰ μεριά,
Καὶ τῆς ῥίζαις τῆς σκεπάζει μὲ ὠραία χορταράκια,
Γιὰ νὰ μὴ κρυφθοῦν διόλου εἰς τὸ κρύο τοῦ βοριᾶ.
Κι' ὅπως κάνει κάθε μάνα μὲ στοργὴ γιὰ τὰ παιδιά τῆς
Ἔτσι κάνει καὶ ἐκείνη στὰ παιδάκια τὰ δικά τῆς.

Αὐτὰ βλέπει ὁ Γεωργάκης καθισμένος στὸ σκαμνὶ του
Καὶ αὐτὰ στὴν ἀδελφῆ του σκεπτικὸς τῆς ἐξηγεῖ,
Καὶ γι' αὐτὸ θέλει κ' ἐκείνη νᾶνε πάντοτε μαζί του,
Γιὰ νὰ μάθῃ τ' εἶνε τ' ἀστρα καὶ τὰ δένδρα καὶ ἡ Γῆ.
Ἔτσι κάνει ὅποιος θέλει τὸν καιρὸ του νὰ μὴ χάνῃ,
Προσπαθεῖ ὅπου κι' ἂν εἶνε κατὰ πλεον νὰ μανθάνῃ.

ΣΑΠΦΟ ΔΗΛΑΔΗ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΜΑΥΡΟΣ

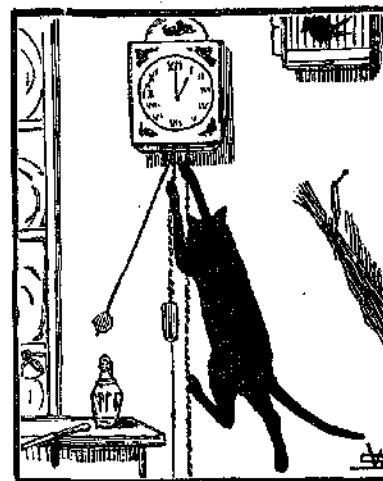
Εἰς ἓν δωμάτιον ἦτο ἓν ὠρολόγιον, ἐν παλαιὸν ὠρολόγιον· τὸ ἔκκρεμες του ἐκνεῖτο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔκαμνε τικ-τάκ τικ-τάκ· ἀλλὰ τὸ παράξενον ἦτο ὅτι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὠρολογίου ἦτο κρυμμένος εἰς κοῦκκος, ὁ ὁποῖος ὤρμουσεν ἔξαφνα ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὰν του καλύβην κ' ἐφώναζε κούκου! κούκου! τόσας φορές ὅσας ὠρας ἐδείκνυεν ὁ ὠροδείκτης.

Πλησίον ὁμοῦ εἰς τὸν ψεύτικον κοῦκκον ἦτο ἓν ἀληθινὸν καναρίνι μέσα εἰς τὸ κλωβίον του, κ' ἐπη-

μοῦς καὶ ἐσκαρφάλωσεν εἰς αὐτό· ἀλλ' ἀπὸ τὸ βάρος ἡ ἀλυσίδα ἐτράβηξε τὸ ξύλινον κουτίον τοῦ ὠρολογίου, τὸ ἀναποδογύρισε, ἔσπασε τὸ ὑαλίον, αἱ μηχαναὶ ἐτριξάν καὶ ὅλο τὸ ὠρολόγιον ἐκατρακύλισε ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ κακοῦ γάτου.

Τὸ καναρίνι τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν τρομάραν του. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἦλθεν εἰς τὰ συγκαλά του, ἤρχισε νὰ κελαδῆ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περιπαύῃ τὸν γάτον διότι δὲν ἐπέτυχε εἰς τὸν σκοπὸν του.

Τὸ ὠρολόγιον δὲν ἔκαμνε πλέον τὸ συνηθισμένον

δοῦσε κ' ἐκελαδοῦσε καὶ τὸ κελάδημά του ἑταίριαζε μιὰ χαρὰ μὲ τὸ τικ-τάκ τοῦ ὠρολογίου.

Ὁ Μαῦρος — ὁ γάτος τῆς οἰκίας — μίαν ἡμέραν ἐσήκωσε τὰ ὑλιστερά του ὀμμάτια πρὸς τὸ καναρίνι καὶ τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

Νὰ ἐβγάλῃ τὸ καναρίνι ἀπὸ τὸ κλωβίον καὶ νὰ τὸ βάλῃ... εἰς τὴν κοιλίαν του!

Καὶ ἐπροχώρησε σιγά, σιγά, ἐκουβαριάσθηκε, καὶ ἔρθε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὠρολόγιον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πηδήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ καναρίνι.

Ἀλλ' ἀφοῦ κἀμνον λάθος εἰς τὸν λογαριασμὸν των ὄσων εἰξεύρου ἀριθμητικῆν, εἶνε παράξενον ἂν ἔκαμε καὶ ὁ Μαῦρος λάθος τὸν λογαριασμὸν του;

Τὰ πόδιά του εὐρῆκαν τὴν ἄκραν τοῦ ἔκκρε-

τικ-τάκ, εἶχε σιωπήσῃ ὅπως καὶ ὁ κοῦκκος, καὶ ἦσαν εἰς κακὴν κατάστασιν· ἀλλὰ καὶ ὁ μαῦρος Μαῦρος δὲν ἦτο καλλίτερα· εἶχε ἐγδαρμένα τὰ πόδιά του καὶ αἰματωμένην τὴν μούρην του.

Καὶ καταπονεμένος, κατεντροπισμασμένος ὑπῆγε κ' ἐκρύφθη κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἤρχισε νὰ συλλογιζέται ὅτι εἶνε πολὺ κακὸν τὸ νὰ εἶνε κανεὶς κακός, καὶ ὅτι καλὰ παθαίνει μὲ τὴν σκληρότητά του, διότι ἀπὸ νὰ φάγῃ τὸ καναρίνι ἔφαγε τὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τότε ἔπεσεν εἰς μετάνοιαν· ἔγεινε δίκαιος καὶ καλὸς γάτος καὶ τὴν ἀγαποῦν ὅλοι μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην· ὅλοι ἐκτός τῶν ποτικῶν, ἐννοεῖται, μὲ τοὺς ὁποῖους τὸ θεωρεῖ πλέον ἐντροπὴν τοῦ νὰ κἀμνη εἰρήνην.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΔΟΚΙΑ }
ΚΛΕΑΡΕΤΗ } ΑΔΕΛΦΑΙ

ΕΥΔΟΚΙΑ. Κοιμάται ή μητέρα;

ΚΛΕΑΡΕΤΗ. Κοιμάται, αγαπητή μου αδελφή.

ΕΥΔ. "Α! τί καλά. Ήφοδομένη μη σηκωθή και δὲν λάβωμεν καιρὸν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὴν ἀνθοδέσμη.

Κλ. Είναι ἀκόμη ἐνωρίς. Ὁ ἥλιος μόλις τώρα ἐχρῶσσε τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Ὁ ἀργήση ἀκόμη νὰ σηκωθῆ.

ΕΥΔ. "Ελα λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν. Ποῦ εἶνε τὸ καλαθάκι;

Κλ. Νά το, Εὐδοκία. Εἶνε μέσα καὶ τὸ φαλιδάκι.

ΕΥΔ. Ἀλλὰ θὰ εὐρωμεν ἀρκετὰ ἀνή;

Κλ. Τῶ ὄντι εἶνε Νοέμβριος, ὅμως ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ κάμωμεν μίαν ὡραίαν ἀνθοδέσμη.

ΕΥΔ. Ἐνθυμείσαι καλὰ τοὺς στίχους τοῦ ποιηματοῦ;

Κλ. Τοὺς ἐνθυμοῦμαι. Σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθην, διότι τοὺς ἐπαναλάμβανα.

ΕΥΔ. Κ' ἐγὼ, Κλεαρέτη, σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθην, διότι κ' ἐγὼ ἐμελετοῦσα τὸ ποιημάτιον.

Κλ. Ἡ αὐτὴ λοιπὸν αἰτία δὲν μᾶς ἄφησε νὰ κοιμηθῶμεν.

ΕΥΔ. Ναι' ἡ αὐτὴ αἰτία, διότι καὶ αἱ δύο ἀγαπῶμεν τὴν καλὴν μας μητέρα.

Κλ. "Ω! πόσον θὰ χαρῆ.

ΕΥΔ. "Α! βεβαίως. Καὶ ἔταν χαίρεται ἡ μητέρα, ἡμεῖς χαίρομεθα διπλάσιως. Δὲν εἶνε ἀληθινόν; Ἀλλ' ὡς εἴπωμεν μίαν φοράν τὸ ποιημάτιον διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν τὸ εἰξεύρωμεν καλά.

Κλ. Ἄς τὸ εἴπωμεν.

(Ἀμφοτέραι)

Μῆτέρ μας, ὑπόδεξαι μας

Μὲ μειδάμα γλυκῷ.

Τὰς δειλὰς ἐνθάρρυνέ μας.

Ἐν σου νεῦμα ἐξαρκεῖ.

Ἐορτὴ μητρὸς γλοκίας

Πάλιν ἔφθασε φαιδρά,

Καὶ κατέχει τὰς καρδίας

Ἐθρροσύνη καὶ χαρὰ.

Πρὸς Θεὸν θερμὰς δεήσεις

ἠέμπομεν ἀπὸ ψυχῆς.

Εἶθε, μῆτέρ μας, νὰ λήσῃς

Ἐτη πλεῖστα εὐτυχῆς!

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΙΤΗΣΗ

Η ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ

— Κωστάκη, διάβαέ μου σήμερα τὴν ἐφημερίδα κ' ἐγὼ ν' ἀκούω, εἶπεν εἰς τὸν Κωστάκη ἡ Καλλιόπη ἡ μεγάλη ἀδελφὴ του.

Ὁ Κωστάκης ἐπῆρε τὴν ἐφημερίδα συλλογίζομενος, διατί τάχα νὰ τοῦ εἶπῃ νὰ τὴν διαβάσῃ; διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἂν εἰξεύρῃ καλὰ ἀνάγνωσιν, ἢ διότι δὲν θέλει νὰ πύσῃ τὸ πλεξῆμόν της;

Καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ. Ἡ Καλλιόπη τὸν ἤκουε μὲ σοβαρότητα, ὁ δὲ μικρὸς του ἀδελφὸς ὁ Γεωργιάκης μὲ πολὺ περισσοτέρην σοβαρότητα καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀδελφὴν.

Ὁ Κωστάκης ἀφοῦ ἐδιάβασε περὶ τῶν ἀνασκαφῶν αἱ ἐποικίαι γίνονται εἰς τοὺς Στόλους—καὶ ὄχι Στήλας—τῶν Ὀλυμπίων, ἔφθασε καὶ εἰς τὰς συνεισφορὰς αἱ ὅποσαι γίνονται διὰ τοὺς δυστυχημένους Θεσσαλοὺς ποὺ ἔπαθαν ἀπὸ τὴν πλημμύραν· ἀλλ' ἅμα ἀνέγνωσε δύο τρεῖς γραμμὰς, ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν, καὶ ἔμπηξε μίαν φωνήν:

— Τὸ ὄνομά μου! κύττα τὸ ὄνομά μου τυπωμένον!

Καὶ ἡ Καλλιόπη ἤρχισε νὰ γελά, νὰ γελά. Τὸ εἰξεύρεν ἡ πονηρὰ ὅτι ἦτο τυπωμένον ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ δι' αὐτὸ τοῦ ἔδωκε ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐφημερίδα.

Ἀλλὰ διατί ἦτο τυπωμένον τὸ ὄνομά του;

Ἴδου διατί. Εἶνε τὰρα πέντε ἡμέραι, ὁ διδάσκαλός των τοῖς ὠμίλησε διὰ τὴν μεγάλην πλημμύραν ὅπου ἔγεινεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· κατέβασεν ὁ Πηγεῖος καὶ ἐκρήμνισε σπήτια, ἐπῆρεν ἐπιπλά, ἐχάλασε χωράφια· τὸ νερὸν ἐμῆλκε μέσα εἰς τοὺς δρόμους ὡς ἄγριον θηρίον, καὶ ἤθελε νὰ σκεπάσῃ τὰ σπήτια, νὰ πνίξῃ ὄσους ἦσαν μέσα· φαντασθῆτε τοὺς καυμένους ἦσαν κλεισμένοι μέσα τὸ νερὸν ἐβόλκεν ἀπ' ἔξω ἐνόμιζες ὅτι ἦτο θάλασσα· ἔμβαينεν ἀπὸ τὴν θύραν ἐγέμιζε τὸ κάτω πάτωμα· οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, τὰ παιδιὰ ἀνέβαιναν εἰς τὸ παραπάνω πάτωμα, ἀνέ-

* ΚΥΤΤΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΤΥΠΩΜΕΝΟΝ *

βαιναν εἰς τὴν ἀτέγγῃ, τρομασμένοι, φωνάζοντες μὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Καὶ τὸ νερὸν τὰ κατέστρεφεν ὅλα, ὅλα· ὁ πατήρας ὁ ὅποιος εἰργάσθη τριάντα χρόνους διὰ νὰ κερδίσῃ διὰ τὰ παιδιὰ του, εἰς μίαν στιγμὴν τὰ ἔχανε ὅλα· τὸ πλουσιόπαιδον ἐγένετο εἰς ἓν λεπτὸν πτωχόπαιδον. Οἱ καυμένοι οἱ Θεσσαλοὶ οἱ ἀδελφοὶ μας, πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσωμεν, νὰ τοὺς βοηθήσωμεν!

Αὐτὰ τοῖς εἶπεν ὁ διδάσκαλός των, ἀλλὰ τὰ εἶπε τόσο ὡραία ὥστε ὅλα τὰ παιδιὰ ἐδάκρυσαν. Ἀπὸ ὅλους ὅμως περισσότερο ὁ Κωστάκης ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ εὐαίσθητος. Καὶ ὅταν ὁ διδάσκαλος ἤνοιξε κατὰλογον διὰ νὰ προσφέρῃ ὅ,τι θέλει ὁ καθείς, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του λεπτά, ὄχι νὰ ζητήσῃ ἐπιτήδες, ὁ Κωστάκης ἔδωκεν ὅλα ὅσα εἶχεν οικονομῆσαι, πέντε δραχμὰς, καὶ ὁ διδάσκαλος τὸν ἐρίλησε. Εἰς τὴν ἐφημερίδα δὲ ἐκεῖνην εἶχε δημοσιεύσει τὰ ἑνόματα

δλων τῶν παιδίων ὅσα ἔδωκαν διὰ τοὺς παθόντας ἀπὸ τὴν πλημμύραν...

Ὁ Κωστάκης, τὸ ἐκύτταξε τὸ ὄνομά του τυπωμένον καὶ ἦτο ὅλος χαρὰ ἐγγελοῦσε, ἐπηδοῦσε, ἐχόρευε. Ὁ Γεωργάκης τὸν ἔβλεπε μὲ ἀπορίαν μὴ ἐνοῶν καλὰ καλὰ τί ἔτρεχε.

Ἄλλὰ ἡ Καλλιόπη ἔγεινε σοβαρά.

— Εὐχαριστήθηκες πολὺ πού εἶνε τὸ ἔνομά σου εἰς τὴν ἐφημερίδα; τοῦ εἶπε.

— ὦ! πολὺ.

— Πότε εὐχαριστήθηκες παιδ πολὺ, ὅταν ἔδωκες τὰς πέντε δραχμὰς, ἢ τώρα πού εἶδες τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἐφημερίδα;

— Τότε πού ἔδωκα τὰς πέντε δραχμὰς.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ σὲ φίλησω εἶπεν ἡ Καλλιόπη.

— Διατί;

Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ

Εἰς τὴν λύπην εἶνε βυθισμένη ἡ οἰκία τοῦ ἐμπόρου Φωτιάδου. Ὁ Φιλοποῖμνη, ὁ μεγαλειτέρός του υἱός, παιδίον δέκα ἐτῶν, παρετήρησε ὅτι εἶνε κάμποσαι ἡμέραι ὅπου ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του κλείονται εἰς ἓν δωμάτιον καὶ χρυσομιλοῦν καταλυπημένοι, ὅτι ἡ μητέρα του ὅταν εἶνε μόνη κλαίει, ὅτι ὁ πατέρας του σκυμμένος κάθε ἡμέραν εἰς τὰ κατὰστικά του γράφει καὶ λογαριάζει ἀναστενάξων καὶ κινῶν μὲ ἀπελπισίαν τὴν κεφαλὴν του. Ὁ Φιλοποῖμνη λυπεῖται πολὺ καὶ δὲν παίζει πλέον καὶ δὲν γελᾷ μὲ τὰ ἄλλα του μικρὰ ἀδελφία, τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται ὅτι δὲν τ' ἀγαπᾷ πλέον.

Ἄλλ' ὁ Φιλοποῖμνη δὲν προσέχει διόλου εἰς τὰ ἄθῳα παράπονά των ἐκείνος προσέχει νὰ μάθῃ τὴν μεγάλην δυστύχημα εὗρηκε τὸν πατέρα του καὶ τὸ ἔμαθε, ἀπὸ μερικὰς λέξεις τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ πατέρας του εἰς τὴν μητέρα του, λησιμονήσας ἀπὸ τὴν λύπην του ὅτι ὁ Φιλοποῖμνη ἦτο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ὁ Φιλοποῖμνη λοιπὸν ἔμαθεν ὅτι ὁ πατέρας του ἔπαθε μεγάλας ζημίας, ὅτι ἔχασεν ἐν δολοφονοφορτίον σταφίδος διότι ἔπεσαν ἔξω τὸ καράβι εἰς τὸ ὅποιον τὸ εἶχε φορτωμένον, ὅτι ἓνας χρεώστης του πού τοῦ ἔχρεωστοῦσε δέκα χιλιάδες δραχμὰς ἔκαμε χρεωκόπιαν καὶ δὲν θὰ τοῦ δώσῃ πλέον τίποτε, ὅτι χρεωστὴς τριάντα χιλιάδες δραχμὰς εἰς τὸν μεγαλέμπορον Ἀργύρη, καὶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τελειώνει τὸ συνάλλαγμα καὶ θὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὅτι εἶνε εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν διότι ὅλοι ἔμαθαν τὰς ζημίας καὶ κανεὶς δὲν τὸν δανεῖζει πλέον, καὶ ὅτι τοῦ ἔρχεται νὰ τρελαθῇ διότι δὲν εἰξεύρει πῶς θὰ ζήσῃ τὰ παιδία του...

Ἀπὸ ὅλα μεγαλειτέραν ἐντόπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν Φιλοποῖμνη ἡ φυλακὴ. Εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τὸν

— Διότι εἶσαι καλὸ παιδί διότι ἔχεις καλὴν καρδιά καὶ κάμνεις τὴν καλωσύνην καὶ ἔχει διὰ τὴν ἐπίδειξιν διότι ἐχάρηκες ὅχι διότι θὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ἔδωκες πέντε δραχμὰς διὰ τοὺς δυστυχεῖς Θεσσαλοῦς, ἀλλὰ μόνον διότι εἶδες πρώτην φοράν τυπωμένον τὸ ὄνομά σου.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κωστάκης, δι' αὐτὸ ἐχάρηκα ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς ἔδωκα πέντε δραχμὰς ἤθελα νὰ τὸ ξεύρω μόνος μου καὶ ὅταν θὰ κάμνω κανέν καλὸν πάντα μόνος μου θὰ τὸ ξεύρω.

Καὶ ἐπλησίασε τὰ χεῖλη του εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀδελφῆς του καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν ὁ Γεωργάκης ἀκόμη ἀπορεῖ πῶς ἀπὸ τὰ πηδύματα καὶ τὸν χορὸν ὁ Κωστάκης ἔγεινε εἰς μίαν στιγμὴν τόσοσ σοβαρός.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ὑπάγουν τὸν πατέρα του! Ἐκεῖνος ὁ Ἀργύρης πού ἦτο τόσοσ πλούσιος, θὰ εἶχε τόσοσ σκληρότητα νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἀπὸ τὰ παιδία του, νὰ τὸν κλείσῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν φυλάγουν ἀπ' ἔξω στρατιῶται μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὸ χέρι;

— Μὰ δὲν τὸν παρακάλεσεσ καθόλου τὸν Ἀργύρη; εἶπεν ἐρωτήσῃ ἡ μητέρα του τὸν πατέρα του.

— Νὰ τὸν παρακαλέσω; εἶπε, τὸν εἶχα παρακαλέσει ἄλλοτε ἀλλὰ δὲν δέχεται ἡ θέλει τὰ χρήματά του.

Ὁ Φιλοποῖμνη τὰ ἤκουε.

— Λοιπὸν ἂν θέλῃ ὁ Ἀργύρης δὲν θὰ πάθῃ τίποτε ὁ πατέρας, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ἐσκόλασε τὸ βράδυ, ἐπέστρεψε συλλογισμένος. Ὁ δρόμος του ἦτο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀργύρη. Ἄμα ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν, ἐστάθη μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ὡς νὰ ἐπῆρεν ἔξαφνα μίαν ἀπόφασιν ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἓνα ὑπῆρέτην ἂν ἦτο ἐκεῖ ὁ κύριος Ἀργύρης.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ ὑπῆρέτης.

— Εἶνε μόνος; θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ δύο λόγια.

Ὁ Ἀργύρης ἦτο μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸν ζητεῖ ἓν παιδίον, εἶπε νὰ ἔμβῃ.

Ὁ Φιλοποῖμνη ἐμῆλκε ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ἡ καρδία του ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὸ στήθος του. Τοῦ εἶπε λυπητερά, λυπητερά μὲ τὴν παιδικὴν του φωνὴν εἰς ποίαν κατάστασιν ἦσαν, ὅτι ὁ πατέρας του δὲν κοιμᾶται, ὅτι ἡ μητέρα του κλαίει καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φανῇ καλός, νὰ λυπηθῇ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του πού δὲν θὰ ἔχουν πλέον κανένα εἰς τὸν κόσμον ἄμα τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πατέρας του

δὲν εἶνε κακός, ὅτι θὰ τὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κερδίσῃ, διότι ἂν τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, πού θὰ τὰ εἶρῃ τότε τὰ χρήματα καὶ ἐπαγάγετε:

— Τί θὰ γείνη ἡ μητέρα μας; τί θὰ γείνωμε ἡμεῖς, λυπήσου μας, κύριε Ἀργύρη στογάσου πῶς θὰ τοῦ φαίνονταν τοῦ παιδιοῦ σας ὅταν ἐξοῦσε νὰ σὲ βάλουν ἐσένα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐκεῖνο νὰ μὴν ἔχη κανένα εἰς τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ὁ Ἀργύρης ἐσηκώθη μὲ ταραχὴν ὁ Ἀργύρης εἶχεν ἓν παιδίον ἴσα μὲ τὸν Φιλοποῖμνη, τὸ ὅποιον τὸ ἀγαποῦσε ὡσάν τρελλός, ἀλλὰ τοῦ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ἐνός μηνὸς καὶ ὁ Ἀργύρης εἶχε σιχαθῇ πλέον τὸν κόσμον. Ἄλλὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐμῆλκεν ὁ Φιλοποῖμνη τοῦ ἔκαμεν ἐντόπωσιν ὅτι ὡμοίωζε μὲ τὸ παιδί του καὶ ὅταν μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν τοῦ εἶπε νὰ φαντασθῇ πῶς θὰ τοῦ ἐφαίνονταν τοῦ παιδιοῦ ἂν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀνετριχίασε. ὦ! ἐπροτιμοῦσε ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ φθάσῃ τὸ παιδί του εἰς τέτοιαν κατάστασιν.

Ἄφοῦ λοιπὸν τὸν παρετήρησε τὸν Φιλοποῖμνη μὲ πολὺν, πολὺν πόνον:

— Ἔλα ἐδῶ τοῦ λέγει μὲ φωνὴν σοβαράν.

Ὁ Φιλοποῖμνη ἐπλησίασε τρομαγμένος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ τοῦτο, φαίνεται, δὲν τὸν εὐχαριστᾷ πολὺ.

Προσθῆς τὸν ἐρωτοῦσαν:

— Ἀλέκο, πῶς πηγαίνει τὸ σχολεῖον; Ἐμαθεὶς νὰ διαβάσῃ;

— Ὀχι.

— Ἄμῃ νὰ γράφῃ;

— Ὀχι.

— Μὰ τί κανεὶς λοιπὸν ἐκεῖ πού πηγαίνει;

— Ἐγὼ; νὰ! . . . περιμένω νὰ σχολάσωμεν.

Ἐκείνη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστερέτου Ἀπῶλλου.

Τὸν Τάκην κάποτε κάποτε, διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ ὁ ὑπῆρέτης τὸν Νικόλας, τὸν καθίζει ἐπάνω εἰς τὴν βᾶξιν του καὶ περιπατεῖ μὲ τὰ πόσσωρα.

— Πήγαίνε νὰ εἰπῆς τοῦ πατέρα σου ὅτι τοῦ δίδω ὅσῃν προθεσμίαν θέλῃ.

Ὁ Φιλοποῖμνη ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του ἀπὸ τὴν χαρὰν δὲν εἶπε τίποτε.

— Καὶ τώρα φύγε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν Φιλοποῖμνη νὰ φοβηθῇ.

Ὁ Φιλοποῖμνη δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀφοῦ ἔκαμε τόσοσ μεγάλην καλωσύνην τὸν ἔδιωγε μὲ τόσοσ βαρβαρότητα ἀλλὰ μόλις ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, τὸν ἤκουε τὸν Ἀργύρη νὰ κλαῖ ὡς μωρὸν παιδίον.

— Ἀπὸ τὴν λύπην του μὲ διώχνει, εἶπε καὶ ἔτρεψε πρὸς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ πατέρας του κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ ἐπίστευσε ἀλλ' ἄμα τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν ἐπροσκάλεσε ὁ Ἀργύρης καὶ ἠλλαξάν τὸ συνάλλαγμα καὶ τοῦ ἔδωκε διορίαν δύο ἐτῶν ὄχιος τόκου, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε, ὅπως καὶ ἡ μητέρα του. Καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἀγάπησαν περισσότερο, διότι ἔσωσεν τὴν οἰκογένειάν του.

Τώρα ὁ Φιλοποῖμνη δὲν εἶνε λυπημένος καὶ παίζει καὶ γελᾷ μὲ τὰ μικρὰ ἀδελφία του καὶ αὐτὰ δὲν παραπονοῦνται πλέον ὅτι δὲν τ' ἀγαπᾷ.

ΑΓ·ΕΙ.

Μίαν ἡμέραν ἐξῆταξε τὸν Τάκην ζυρολογίαν ἡ μαμὰ του, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ποῖον ζῶον εἶνε ἐκεῖνο, ἐπὶ τῆς βᾶξεως τοῦ ὁποίου κοτῆμεθα;

— Ὁ Νικόλας! ἀπαντᾷ ὁ Τάκης μετὰ σοβαρότητος.

Ἐκείνη ὑπὸ τοῦ Ἀτῆλα.

Ὁ Γεωργάκης ἔθετε τὰ παιγνιδία του εἰς ἓν μεγάλο κάστιρον διὰ νὰ μὴ τὰ πειράξουν οἱ ἀδελφοὶ του. Τοῦτο ἐστὲνοχώρει τὴν μητέρα του:

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Γεωργάκη; θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ πετάξω τὸ πανερί ἀπὸ τὸ παράθυρον!

Καὶ ὁ Γεωργάκης μετὰ ἐτοιμότητος:

— Θὰ ἔμβω καὶ ἐγὼ μέσα, καὶ τότε ἂν θέλῃς πέταξέ το.

Ἐκείνη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γεωργάκη, Παύλου.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους λήγει ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν θέλουσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1884, παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, καθ' ὅσον μάλιστα τὴν 1 Φεβρουαρίου 1884 θὰ ἐκδοθῇ νέον ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» περιέχον ΤΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας συνεργάτιδος Σοφίας Δημοῦ, κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, τὸ βιβλιόριον δὲ τοῦτο θὰ δωρήσωμεν πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ, ὅσοιι τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1884 θὰ λάβωμεν πρὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου 1884.

Ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου λήγει καὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ» ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ καὶ διὰ τὸ δεύτερον αὐτῆς ἔτος, τὸ 1881, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι ἡμῖν τοῦτο πέμπτοντες τὴν συνδρομὴν τῶν.

Οἱ δύο τόμοι τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τοῦ 1884 θὰ ἀποτελεσθῶσιν: ὁ μὲν τῆς πρώτης ἑξαμηνίας ἀπὸ τὸ ὠραῖον καὶ διδακτικώτατον διὰ παῖδια μυθιστόρημα Οἱ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ τῆς Εὐδοκίας Δουπουῆ· ὁ δὲ τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας ἀπὸ τὸ χαριέστατον καὶ ὠφελωτάτον βιβλίον τοῦ Αἰμιλίου Δεσῶ, τὸ ἐπιγραφόμενον Αἱ ΑΠΟΡΙΑΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΣΩΣΑΝΝΗΣ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

167. Ἑλλητισσύμφωνον. Ἡ — 'ου' ἡ — δ' ὦ' εἰ — δ' — ου' — αἰ — 'α' α' α' α' εἰ — 'α — 'α' η.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ποικιλικῆς Φιλολογίας.

168. Φωνηεντόλιπον. Γ' — π' λ' τ' μ' τ' ρ' ν — λ' ν — τ' ν — π' ρ' γ' μ' τ' ν — εἰ' ε' — ' — χρ' ν' ς.

169. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ δεύτερόν μου μέρος ἄστυ μένουσι τὰ πλοῖα καὶ τὸ σύνολόν μου πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μικρῆς Πενταλόδου.

170. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος, τὸ δεύτερόν μου ἄστρον, τὸ τρίτον μου πόλις τῆς Γαλλίας καὶ τὸ σύνολόν μου πόλις μιᾶς νήσου τοῦ Ἴονίου Πελάγους.

Ἐστὴν ἀπὸ Κ. Γ. Καρπετίου.

171. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου ἀριθμὸς, τὸ σύνολόν μου ἐπιστήμη.

Ἐστὴν ἀπὸ Μαρίας Γκασῆ.

172. Λεξιγραφος. Μὲ κεφαλὴν καὶ μὲ πόδας εἶμαι ποταμὸς τῆς Περσῆς, ἄνευ τούτων εἶμαι βασιλεῦσα.

Ἐστὴν ἀπὸ Παναγ. Γ. Σαῦου.

173. Λεξιγραφος. Εἶμαι ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς τῆς πατρίδος μου. Ἐὰν μού ἀποκόψῃς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον ἀποτελεῶ μέρος τοῦ προσώπου.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μιχαῆλ Ὁρίου Ῥόν.

174. Ἀκροσταχίς. Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τινὸς τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἀρχαῖος σοφὸς νομοθέτης. 2. Φωνὴ τετραπόδου. 3. Ἄνθος. 4. Κατωκία τῶν Θεῶν τῶν Ἑλλήνων. 5. Νῆσος πρὸ τῆς ὁποίας ἐγένετο μεγάλη ναυμαχία.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κώστατος (1)

175. Ἐρώτησις. Ἐντὸς ὀρνιθοτροφείου πέντε εὗρισκονται 50 χῆνες· μία ἐξ αὐτῶν εὗροῦσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐξῆλλε. Ἡσαύτῃ χῆνες ἔμειναν εἰς τὸ ὀρνιθοτροφεῖον;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

176. Πρόβλημα. Ἐχὼ 63 φράγκα εἰς 18 νομίσματα τῶν 5 φράγκων καὶ τῶν 2 φράγκων. Πόσα ἔχω ἐκ τῶν μὲν καὶ πόσα ἐκ τῶν δέ;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Εὐδομοῦ Ἀθῶου.

177. Λογοπαίγνιον. Ποία λέξις γράφεται μὲ τὸ χ;

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερῆς.

178. Λογοπαίγνιον. Πόσος μένει νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν κοίτην τοῦ;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σπυρίδου.

179. Λογοπαίγνιον. Λύκος ἔρωγε πῶδα προβάτου, ὁ δὲ πούς ἦτον αἰγῆς. Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ρακοουλιάντου.

180. Γλωσσολύτης. Πόσος εἴμπορεῖ νὰ προφέρῃ περισσότερας φωνὰς καὶ γρηγορώτερα τὴν ἐξῆς φράσιν:

Ἄ Παπᾶς ὁ παχὺς ἔφαγε παχιστὰ φακὴ· γιατί, παπᾶ παχῦ, νὰ φᾶς παχιστὰ φακῆ; *Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πολυγέμου.*

ΛΥΣΕΙΣ

156. Αἱ ἀρεταὶ αὐξάνονται μὲ τὴν μάθησιν καὶ μὲ τὴν μελέτην. — 157. Λατορεία (Α, Τροία). — 158. Συ-κέα. — 159. Ὀ-μήρης. — 160. Μόνα, ὄνα. — 161. Ἰκαρία Καρία. — 162. Πρωσσία-Πρωσσία-ῶσια (ῶσια). — 163. Αἰμός-Λέ-σος. — 164. Ἡ λέξις μετὰ (με Τ). — 165. Ταῦρος. — 166. Φιλῶ τὰς Ἑλληνίδας.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ

Ἄσκις τῶν Αἰτωλῶν Ἀθῶν 5. — Ἀραρολλίς 10. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 3. — Ἀνδρουλιάντης Κ. Γ. 6. — Ἀρίων, 8. — Ἀραγίασις Ἐμμ. Χ. 6. — Ἀναξίω Ἰωάννα, 3. — Ἐβουάδας ὁ Ὁρολογητής 10. — Ἐλασσά Ἀνακτορ, 3. — Ἐλευθερὸς Παύλιος, 10. — Ἐρδρὸν Ῥόν 8. — Ἐπιπέλαμος Ἀθῶν, 7. — Ζελώτας Ἰωάννης, 7. — Θιγγάς: Ἐλευθέριος καὶ Σταῖρος Η. 6. — Καμάκη Ἰωάννα 10. — Καρδινάτος Ριζιλιῆ, 11. — Κόδρας, 11. — Κόλλι Κατῆν Χρ. 10. — Κορυδαλὸς, 10. — Λελαοῦδου Μαρίας, 3. — Λευκὴ Περιστερᾶ, 10. — Μιχαῆλ ἀπὸν Μοῦ, 8. — Μιχαῆλ Κωνστ. Α. 2. — Μιχαῆλ Δουκῆ 9. — Μικρὰ Οὐκαλοῦδα, 3. — Μικρὰ Σουριάντα. — Μικρὸς Πειλοῦς 8. — Μυροδοκὸν Τραπεζοῦ, 10. — Μυροδοκὸν 8. — Νικητὴς Ἰακωβὸς, 7. — Σφίρας. — Οὐκενῶλον Ἀλέξανδρος Ἄρ. 10. — Πανταζῆς Ἀ. Β. 6. — Παναθηναϊκοὺς Κωνστ. Γ. 10. — Πασσαρὴ Ἀλεξάνδρα 10. — Πιτῆρα 3. — Ποικιλὴ Φιλολογία, 7. — Πολίτης Κ. Γ. 7. — Ποσειδών, 3 καὶ 8. — Πρωτόπαιρος Κίλλισσα, 4. — Σαρδελὴ Ἀργυρῆ 2. — Σοφία Μαρία καὶ Ἄντ. 4. — Σπύρος Παν. Β. 9. — Τροίας 11. Π. 11. — Γεωργιανῆν, 3. — Τούτος Γελατῆ, 9. — Τσιροῦ τοῦ Πελάγου, 4. — Τερζῆς Ἰωάννης 3. 6.